

BILL CLEGG

HAS TINGUT MAI FAMÍLIA?

Empúries narrativa

Bill Clegg

Has tingut mai família?

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

Editorial Empúries

Barcelona

Títol original: *Did you ever have a family*
© Bill Clegg, 2015

Primera edició: abril del 2016

© de la traducció: Ferran Ràfols Gesa, 2016

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Egedsa

DIPÒSIT LEGAL: B. 5.166-2016

ISBN: 978-84-16367-52-8

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor;
la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra,
podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos,
a través del portal www.conlicencia.com

o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Tots els drets reservats.

SILAS

Es desperta sentint sirenes. Moltes, fortes i molt a prop. Després clàxons: breus grunyits enfadats com la botzina que assenyala els temps morts als partits de bàsquet de l'escola, que mira però en què no participa. El mòbil diu que són les 6.11, però al pis de sota la casa està desperta i fa soroll, i pel to particular de la veu aspra i matinera de la mare, que s'alça per damunt de la del pare i les germanes, sap que alguna cosa no va bé.

Abans de treure el cobrellit, en Silas agafa la motxilla groga de sota el llit. En treu el petit bong vermell que el seu amic Ethan li va regalar el mes passat, quan va fer quinze anys, juntament amb una bosseta de maria que es va fumar en menys d'una setmana, sobretot a la feina, que consistia a arrencar males herbes dels llits de flors i els patis interiors de tot de rics de Nova York. Agafa un brot verd del petit tàper gris on guarda el material, el pessiga per obrir-lo en dues parts i en fica la part més grossa al bol metàl·lic. Agafa l'ampolla d'aigua mig plena que té a la tauleta de nit i n'aboca una mica al bong abans d'encendre'l. Mentre inspira observa com el fum dibuixa espirals en direcció a la seva boca,

com s'espesseix al tub vermell i gira lentament com si fos un llençol sota l'aigua. Quan gairebé tota l'herba s'ha convertit en cendra, posa la boca al tub i deixa que el fum li entri als pulmons. L'aigua borbolleja a la base del bong, i ell procura respirar suaument per minimitzar el soroll. Obre la finestra, obre la segona finestra, treu el cap i deixa anar el fum en una sola alenada matussera.

Mira com el fum plana davant seu, com l'aire se l'endú i desapareix. Sent l'aire fred a la cara i el coll i espera que la màgia de l'herba comenci. El cel és rosa i blau clar, i en Silas segueix el deixant prolongat d'un avió que desapareix rere el terrat del garatge. Les franges estan totes deixatades, o sigui que pensa que deu fer hores que l'avió ha passat, abans de l'alba. On devia anar?, es pregunta, mentre la droga li comença a angular els pensaments.

A sota, quatre corbs robustos aterren barroerament a l'herba del pati. Els mira mentre fan saltirons, caminen i amaguen les ales sota el cos de pit ample. Són grossos com un gat domèstic, pensa mentre en segueix els moviments ràpids i mecànics. Al cap d'una estona, i sense motiu aparent, s'aturen i es queden del tot immòbils. No els veu els ulls, però nota que el miren. Els torna la mirada. Els corbs decanten el cap ara a un cantó i ara a l'altre, com si volguessin treure l'entrellat del que veuen. El vent els estarrufa les plomes des de darrere, fan quatre bots i alcen el vol. Un cop a l'aire semblen més grossos, i per primera vegada pensa si no poden ser falcons, o voltors. I llavors, com si algú hagués posat el so, un grapat d'ocells de tota mena comença a grallar, xisclar i refilar des de totes les direccions possibles. So-

bresaltat, pica amb el clatell a la part baixa de la finestra. Es frega el punt adolorit i treu el cos més enfora. Una altra sirena, diferent de les altres —més aguda, més angoixada— crida des de la distància. Intenta localitzar els corbs, que han desaparegut en el cel complex del matí. El que troba, però, són formes conegudes en la disposició de les clarianes i els núvols: un parell de pits muntanyosos i cada cop més grossos, unes ulleres de sol a l'estil dels anys cinquanta, un ocell ferotge d'ales amples. I després veu el que no sembla sinó que és: fum, negríssim i espès, que s'alça darrere de la teulada. Al principi es pensa que la casa es crema, però quan treu el cos i mira enrere s'adona que el fum ve de més enllà dels arbres que hi ha al fons del terreny. I llavors sent l'olor; la pudor de plàstic d'un foc que no només crema fusta. En nota el gust, també, i quan inspira se li barreja amb el fum de maria que encara té a la llengua i la gola. Els ocells criden més fort. Xisclen, emeten uns gralls que semblen paraules. «Vés! Tu! Vés!», té la impressió que diuen, però sap que és impossible. Parpelleja, obre i tanca els ulls, intenta processar-ho tot: el fum, l'olor, els ocells, les sirenes, el cel magnífic. Somia? És un malson? És l'herba? La va comprar a la Tess a la parada de fruita i verdura que hi ha carretera amunt, i en general té un material força suau, no com les pedres al·lucinògenes que ell i els seus amics compren a Yonkers després de fer dues hores de trajecte en cotxe. Voldria que tot plegat fos un malson o una al·lucinació, però sap que està despert i que el que veu és real.

A la filera d'arbres de l'altra banda de la casa, el fum s'enfila cap al cel com si fos la pol·lució d'una fàbrica de

dibuixos animats. S'eixampla i s'aprima, s'eixampla i s'aprima. I en acabat, un núvol esgarrifós, més gros que no pas els altres, s'infla des de la mateixa font invisible. És dens, negre com el carbó amb un fil de plata a les vores. A mesura que guanya altura s'expandeix, es fa d'un gris verdós i s'acaba dissolent en una voluta guerxa i allargada que assenyala l'altra punta del cel, com el dit més funest.

En Silas s'aparta de la finestra. Encara amb els pantalons curts i la samarreta de la nit anterior, es posa les velles New Balance grises i blanques, les que es posa per fer feina de jardineria o quan apila llenya amb el seu pare. Es mira al mirall de sobre de la calaixera i veu que té els ulls rosats, una mica sortits, i les pupil·les dilatades. Els cabells, que són d'un ros fosc i que fa dies que no es renta, estan tots greixosos i embullats, enganxats al cap en alguns llocs i aixecats en punta en d'altres. Es frega les aixelles amb una barra de desodorant i es posa la gorra d'esquí Mohawk Mountain de pana negra. Beu uns quants glops de l'ampolla d'aigua del costat del llit, es posa uns quants xiclets Big Red a la boca. Agafa la motxilla groga i hi guarda el bong, l'encenedor i el petit tàper. Es frega els ulls amb tots dos punys, inhala profundament, treu l'aire i fa un pas cap a la porta de l'habitació.

El polze i l'índex freguen el pom de la porta i recorda la nit anterior, on era i el que va passar. Fa un pas enre-re, ressegueix els últims moviments que va fer abans d'adormir-se i els repassa primer una vegada i després una altra per assegurar-se que el que recorda no és cap somni. Considera i finalment descarta la possibilitat de

fer una altra pipada al bong abans de sortir de l'habitació. Es queda quiet i es parla amb un xiuxiueig. «Etic bé. Tot va bé. No ha passat res.»

Al pis de sota, l'iPhone de la seva mare sona amb aire innocent, com un telèfon antic. La mare s'hi posa al tercer truc i la casa queda en silenci. L'únic que se sent ara són les sirenes incansables, el gruny de les botzines i la remor distant de les pales de l'helicòpter batent l'aire. El seu pare el crida des de la cuina. En Silas fa un pas enrere per allunyar-se de la porta.

JUNE

Se n'anirà. Es ficarà al Subaru i avançarà lentament per aquestes carreteres campestres sinuoses i plenes de sots fins que trobi una autovia, tiri a l'oest i ja no pari. Continuarà tanta estona i tan lluny com pugui sense passaport, perquè el que havia tingut ja no existeix. El carnet de conduir també ha desaparegut, com la resta de coses que hi havia a la casa, però té la sensació que si no l'aturen per excés de velocitat no el necessitarà. No havia previst anar-se'n just aquest matí, però un cop es lleva i es dutxa i es posa lentament els pantalons i el jersei fi blau cel de coll alt que fa setmanes que porta, sap que és l'hora.

Renta i eixuga la gran tassa de cafè escantellada, el bol de ceràmica i la cullera vella de plata que ha fet servir des que li van deixar aquesta casa; nota el pes de cada objecte quan els torna a desar amb cura al calaix o l'armariet. No té res per posar a les maletes, res que calgui organitzar ni preparar. L'únic que li queda és la roba que duu posada i la jaqueta de fil que portava fa divuit dies quan va sortir corrents de casa. Mentre passa lentament els braços per dins les mànigues desgastades

intenta recordar com és que se la va posar. Hi feia fred, a la cuina? L'havia agafat del penjador desbordat del porxo abans de sortir escopetejada cap al camp, vigilant de no despertar els que dormien al pis de dalt? No se'n recorda, i quan comença a repassar els esdeveniments d'aquella nit i de l'endemà al matí, examinant cada pas amb atenció de forense, s'obliga a aturar-se.

Que dugui la targeta de dèbit i les claus del cotxe a sobre és una sort —eren a les butxaques de la jaqueta—, però no es considera afortunada. Ningú s'hi considera. Sigui com sigui, aquest parell de polissons de la seva vida anterior fan que ara se'n pugui anar del poble, que és l'únic que vol. No per inquietud, ni per desig de ser en una altra banda, sinó per la constatació sobtada que el seu temps aquí s'ha acabat. «D'acord», exhala, com si cedís en una disputa llarga en què no té res a guanyar. Per la finestra de la cuina es mira els lliris taronges i vermells que floreixen al pati de darrere d'aquesta casa que no és seva. Fa força amb les mans sobre el cantell de la pica i, al soterrani, l'assecadora que ha omplert fa una hora amb els llençols humits li diu que ha enllestit la feina amb un xiulet llarg i desagradable. Nota el tacte fred de la porcellana als palmells. Dins la casa silenciosa ara hi ressona fortament el no-res, el ningú. Un dolor que s'havia fos torna, se li regira dins del pit, l'esgarrapa lentament. A fora, el vent del matí sacseja els lliris.

No ha plorat. Ni aquell dia, ni als funerals, ni després. No ha parlat gaire, amb prou feines ha tingut paraules quan les necessitava, només ha pogut assentir, fer que no amb el cap i foragitar els amoïnats i els curiosos com qui s'espolsa un núvol de mosquits agressius. El

cap de bombers i l'agent de policia es van dedicar més a respondre preguntes que no pas a fer-ne: el forn vell, la fuita de gas que durant la nit va omplir el primer pis de l'antiga granja com si fos un líquid, la guspira, segurament d'un interruptor o d'un encenedor, tot i que no n'havien trobat cap, l'explosió, l'instant i el foc arrasador. No li van preguntar com és que era l'única que no era a casa a tres quarts de sis del matí. Però quan l'agent li havia preguntat si en Luke, el seu nòvio, podia tenir algun motiu per voler-li fer mal a ella o a la seva família s'havia aixecat i se n'havia anat del vestíbul de l'església, on s'havia improvisat un centre d'emergència. Era la mateixa església on aquell dia s'hauria casat la Lolly; a poca distància de casa, a l'altra banda del carrer. Els convidats havien arribat abans de la una del migdia per assistir a un casament i s'havien trobat un pàrquing ple de cotxes de policia, ambulàncies, camions de bombers i furgonetes de televisió. Recorda haver sortit de l'església per anar a buscar la seva amiga Liz, que l'esperava al cotxe. Recorda que les converses es van aturar i que la gent es va afanyar a fer mitja passa enrere per obrir-li pas. Va sentir que algú cridava el seu nom —amb veu tímida, insegura— però no es va aturar ni es va girar per respondre. S'havia convertit, ho va sentir amb molta força en arribar a l'altra punta de l'aparcament, en una intocable. No per menyspreu ni per por, sinó per la immensitat obscena del que havia perdut. Era inconsolable, i que la pèrdua fos tan completa —tothom, mort— impressionava i feia emmudir fins i tot els més acostumats als desastres. Va sentir totes les mirades a sobre mentre obria la porta i entrava al cotxe. Recorda haver vist de

cua d'ull una dona que se li acostava des de l'altra punta de l'aparcament i alçava la mà. Un cop asseguda, per la finestra va veure clarament la mare d'en Luke, la Lydia; els pits prominents, la brusa llampant i els llargs cabells negres recollits flonjament sobre el cap. Era el segon cop que la veia aquell dia i, com la vegada anterior, tot i el fort impuls d'acostar-se-li, no s'hi podia enfrontar. «Anem» va ser l'únic que va poder dir a la Liz, que seia al seient del conductor tan muda i bocabadada com tothom que hi havia a l'aparcament.

La policia no la va tornar a interrogar sobre el que havia passat aquella nit i el matí següent. Els amics van deixar de fer-li les mateixes preguntes poc compromeses —si estava bé, si necessitava res— quan van veure que no responia. Amb un somriure tènue, una mirada buida i un decantament del cap n'hi havia prou per desanimar fins i tot els més persistents. Hi va haver una presentadora de les notícies del matí especialment invasiva. «La gent vol saber com s'ho fa per sobreviure», li va dir aquella dona, que sortia a la tele des dels anys seixanta però que no tenia ni una sola arruga a la cara, davant de la funerària. «Aquí no ha sobreviscut ningú», va ser la resposta que li va donar, i, després, amb veu baixa, «Pari», que és el que la dona va fer. Al final, tots els que havien vingut al poble per assistir al casament de la Lolly se'n van anar, ja no hi va haver més preguntes i ella es va quedar, per primer cop a la vida, als cinquanta-dos anys, sola. Durant aquella primera setmana, i també després, es va negar a plorar o ensorrar-se o començar cap mena de procés que l'ajudés a reinserir-se en aquell món nou i buit o, com algú l'havia esperonat a fer en

una nota benintencionada però sense signar que hi havia en una dels centenars de corones de flors que havia rebut, a «tornar a començar».

Es corda la jaqueta i comença a tancar les finestres i els porticons de la caseta de camp que li ha deixat una pintora a qui va representar fa temps. «Fins que et faci falta», li havia dit la Maxine aquell dia al telèfon de la Liz, «és casa teva». La Maxine era a Minneapolis, el lloc on era el dia que tot havia passat. Encara ara la June no entenia com ho havia sabut tan de pressa i com havia intuït el que necessitava. Hi ha gent que apareix màgicament en aquests moments horribles i que sap exactament el que cal fer, quins espais s'han d'omplir, va decidir. La caseta de la Maxine era a l'altra punta de Wells, el mateix poblet de Litchfield County, Connecticut, on hi havia hagut la casa de la June, on havia passat els caps de setmana durant dinou anys i on en feia tres que s'havia instal·lat del tot. La caseta polsegosa de la Maxine és prou lluny i en un indret prou desconegut perquè aquestes setmanes li siguin suportables. Que hi pugui haver coses suportables era una vergonya que se li revela cada minut. «Com pot ser que sigui aquí? Per què?» Es permet aquestes preguntes, però n'hi ha d'altres que les té vedades. És més segur fer-se les que no sap respondre.

S'ha negat a ingressar a l'hospital del poble o a prendre's cap dels sedants i dels estabilitzadors de l'estat d'ànim que la gent que l'envolta l'ha esperonat a fer-se receptar per algun metge. No hi ha res a estabilitzar, pensa. Res que pugui millorar si estic estable. A la caseta ha dormit cada dia fins passat el migdia, i un cop

desperta s'ha dedicat a fer la ronda entre la cadira, la taula de la cuina, el sofà i novament el llit. Ha ocupat espai, ha suportat cada minut fins que ha arribat el següent, i després l'altre.

Apaga el llum de la cuina, tanca la porta principal i deixa la clau sota el test del gerani, col·locat una mica de qualsevol manera cap al centre del graó d'entrada. Recorre la distància entre la casa i el cotxe amb certa reticència, conscient que aquells passos probablement seran els últims que faci en aquest poble en el que li quedi de vida. Para l'orella per si sent ocells, i en fer-ho es pregunta què espera sentir. Comiats? Malediccions? Els ocells ho veuen tot, pensa, i de moment callen. Sota l'alt cobricel d'acàcies bordes que hi ha entre la casa i el caminet on té aparcat el cotxe gairebé no s'hi sent res, només el brunzit tènue i minvant de les cigales que feia unes quantes setmanes havien sortit del seu son de disset anys per aparellar-se, omplir el món amb un zumzeig elèctric i morir. La seva aparició sobtada havia semblat un bell presagi la setmana abans del casament de la Lolly, quan la clàssica absència de notícies de principis d'estiu feia que no es parlés de res més. Que ara expirin l'últim alè sembla tan escaient com ho va semblar aleshores la seva arribada.

La June s'afanya a fer els últims passos, obre brusquement la porta del conductor i la tanca amb un cop fort. Remena les claus, en un primer moment no sap trobar la bona. Es mira les quatre que hi ha a l'argolla com si l'haguessin traïda: la del Subaru, la de la porta d'entrada de casa, la de la camioneta d'en Luke i una d'antiga que encara conservava de l'últim pis que havia llogat

a la ciutat. S'esforça per treure-les totes de l'anella, menys la del Subaru, i les deixa al forat per posar-hi begudes que hi ha al costat del seient. Posa la clau al contacte, i quan sent el grunyit amb què la màquina cobra vida al seu voltant es torna a adonar que està desperta i dins del món, que no s'arrossega dins d'un malson estrofolari. «Això és el món», es diu, abatuda i meravellada, i toca el volant amb els dits atuits.

Fa recular el Subaru negre fins a la carretera; passa de marxa enrere a endavant i avança lentament per la carretera estreta fins que desemboca a la Ruta 4. Omple el dipòsit en una estació de servei de Cornwall i continua fins que més al sud la carretera s'uneix a la Ruta 7, amb baixades i revolts, els pendents coberts d'herba. Aprofita un tram de carretera desert per pescar les tres claus del forat de les begudes, obre la finestra del copilot i les llança d'una revolada. Tanca la finestra, prem amb més força el pedal i deixa enrere dos cervatells que ranquen a uns metres de la mare. Des que fa la ruta entre Connecticut i Manhattan els caps de setmana ha vist dotzenes de cérvols pasturant en aquest tram de carretera, indiferents als cotxes que passen rabents a poca distància. Quants n'hi deu haver hagut que s'hagin llançat contra el trànsit, pensa, i s'imagina les vegades que li ha anat d'un pèl, a ella i a la infinitat que han sobreviscut als cérvols que passen per aquesta carretera, donant les gràcies a Déu amb un sospir mentre els passen arran, il·lesos. Pensa en les pobres ànimes que no van passar arran i en les increïbles catàstrofes provocades per aquelles bèsties boniques i estúpides. Accelera, supera el límit de velocitat... 93, 96, 105, 112... i mentre el vehicle s'estre-

meix calcula quanta gent deu haver mort aquí, quants cossos s'han hagut d'extreure del metall retorçat, socarrimats fins que ja no semblen humans. Les mans se li humitegen en contacte amb el volant i se les eixuga totes dues amb els texans. Nota que la caçadora fina l'estreny i l'engavanya, però no vol aturar el cotxe per treure-se-la. Passa pel costat d'un altre grup de cérvols —una femella, un mascle jove i un cervatell de cames fines— i mentre ho fa s'imagina l'accident: els vidres esmicolats, les rodes fumejants, els supervivents identificant cadàvers. Respira de pressa, superficialment, i es rosteix dins el jersei de coll alt. Més avall de Kent troba un tram de carretera oberta, camps de blat de moro estiuc, fileres de plantes atapeïdes que s'obren com un ventall a banda i banda. El cotxe va gairebé a cent vint i les finestres dringuen. S'imagina, més detalladament del que voldria, un mar de cinta groga de la que es posa a l'escenari dels crims, llums de cotxes de policia i de bombers, lluïssor i fum de les bengales d'emergència, la filera d'ambulàncies amb tots els metges d'urgències drets al costat, inútils.

S'imagina els supervivents atordits, que trontollen d'una banda a l'altra sense rumb. Els envolta, els atabala amb preguntes. Qui conduïa? Qui ha desviat la mirada just en el moment equivocat? Qui ha tocat la ràdio en comptes de parar atenció? Qui s'ha ajupit per agafar un xiclet de menta del bolso, o un encenedor, i per culpa d'això ha perdut tothom que li importava? Quants, es pregunta, han sortit de l'accident sense ni una ferida ni una esgarrapada? Dels afortunats supervivents, quants estaven a mitja baralla just en el moment de l'impacte?

Qui s'havia estat barallant amb una persona estimada, des de feia prou estona per haver-se etzibat les paraules irreparables que només eren capaços de dir-se perquè es tenien la confiança necessària per saber el que més els doldria? Paraules que obrien una ferida ràpida i fonda, que feien un mal que només el temps podia curar. «Aquests d'aquí», murmura, mig entre la maledicció i el consol. Els veu ajupits a la vora de la carretera, sols i plegats pel mig.

La suor li xopa la roba i les mans li tremolen al volant. Un cotxe que ve de cara li fa llums, i recorda que una multa donaria per acabada la seva fugida. No té cap document identificador, ni la targeta de la seguretat social ni el certificat de naixement, que seria el mínim que li faria falta per aconseguir un carnet de conduir nou. Alenteix fins a noranta i es deixa avançar per una camioneta verda. Ha vist els llums, el conductor? Ho dubta, veient la velocitat a què va. No ens fixem mai en el que toca fins que ja és massa tard, pensa mentre mira com la camioneta guanya velocitat i desapareix en el primer revolt.

Obre la finestra i el vent omple el cotxe, li refreda la pell humida i els cabells rossos i blancs, que fa setmanes que no es renta i que duu tallats a l'altura de les espatlles i recollits en una cua de cavall. A la dreta, el riu Housatonic serpenteja gairebé a tocar de la carretera endimoniada, el sol del migdia fa centellejar el seu corrent parsimoniós. La June es relaxa, no tant per la frescor de l'aire com per les turbulències. Obre la finestra del copilot i quan nota el caos augmentat encara obre les dues de darrere. Hi ha un esclat de vent al cotxe. Recorda el

vell Telesketch de la Lolly i com es va disgustar la vegada que una amiga l'hi va sacsejar i la misteriosa sorreta de l'interior va esborrar el gargot que ella hi havia fet amb molta cura. Recorda els crits de la Lolly —punyents, fortíssims, indignats—, i com va rebutjar el contacte i els intents de consol. Va passar més d'un any abans que volgués tornar a quedar per jugar amb aquella amiga. La seva filla se'n recordava, dels greuges, ja des de petita.

La June tanca els ulls i s'imagina el cotxe sacsejat pel vent com un Telesketch llançat endavant, i que l'aire violent l'eixuga i la neteja. Sent el so distintiu de la sorra contra el metall i el plàstic i per un moment el truc funciona. Té el cap buit. Les desgràcies circulatòries imaginades i l'autocompassió culpable s'esvaeixen. Fins i tot la Lolly —amb llàgrimes a les galtes, enrabiada— desapareix.

La June s'enfonsa més al seient i alenteix el cotxe just per sota del límit de velocitat. Passa davant de la parada de fruita i verdura, d'un CVS acabat d'inaugurar al local on hi havia hagut un videoclub, quilòmetres de parets de pedra que es van engrunant i una casa blanca i empolegada amb el mateix rètol pintat de rosa que hi ha hagut des que té ús de memòria, CRISTALLS, escrit amb lletres blau pàl·lid sota les negres que diuen VENDE DE MINERALS. Són els edificis que ha vist durant anys en els seus trajectes, cadascun dels quals subratllava la distància que hi havia entre les dues vides que durant tant de temps havien passat per una de sola. Intenta tornar a pensar en el Telesketch, ara per esborrar el record de les fugides marejadores de la ciutat de cada divendres a la

tarda i les tornades prematures el diumenge al vespre, amb la Lolly al seient de darrere, l'Adam a davant, conduint massa de pressa, com sempre, i la June basculant entre l'un i l'altra, parlant dels professors i els entrenadors de l'escola, de quina pel·lícula podien veure aquella nit, de què menjarien. Aquells trajectes en cotxe passen sempre volant i eren la part menys complicada de les seves vides. El record li talla l'alè, es queda parada de sentir dolor per una època que gairebé mai no recorda amb afecte. Si les coses haguessin pogut ser sempre tan senzilles: tots tres junts, tornant a casa.

El riu desapareix i la June frena fins a quaranta quan arriba al tram de tres quilòmetres que tots els que circulen sovint per aquesta carretera saben que està ple de radars. Passa de Kent a New Milford i deixa enrere el McDonalds que durant molt de temps ha considerat la frontera oficiosa entre el camp i els afores. A l'aparcament, uns nens surten de les portes obertes d'una furgoneta verd fosc com si fossin pallassos sortint del camió d'un circ i s'aturen amb aire inquiet davant d'una filera de motos molt recarregades que hi ha aparcades davant. Entre ells hi passa un jove que ha sortit a córrer amb un labrador fornit de color de xocolata que s'ajusta perfectament al seu ritme. Es creuen davant d'una antiga benzinera, buida i recoberta de taulons, amb els sortidors arrencats. La June recorda haver-s'hi aturat dues vegades, potser tres, en els anys que fa que passa per aquesta carretera, però no recorda quan van plegar. Han sortit herbes a les esclotxes del terra de l'aparcament, i la June es fixa que el labrador dóna la volta a una clapa descuidada d'herba i dents de lleó i a continuació alça la pota

i pixa. Uns metres més enllà, el seu amo continua corrent pacientment sense moure's d'on és.

El semàfor de davant es posa vermell i ella s'atura al costat d'un altre Subaru, aquest d'un verd fosc, més nou, que sembla que va ple d'adolescents. Evita mirar-los i en canvi es concentra en la matrícula blava de Connecticut i els adhesius del ferri de Nantucket que es desenganxen al vidre de darrere. En una caserna de bombers propera sona la sirena que marca les dotze del migdia. Comença tènue i greu, com una trompa, i puja de mica en mica fins que es transforma en un gemec agut tan intens i aclaparador que s'ha de tapar les orelles amb les mànigues de lli de l'abric. El semàfor finalment es posa verd i quan ho fa la June tanca totes les finestres. El conductor de l'autobús que té darrere toca la botzina —una vegada, amb educació— i ella alça el peu del fre fins que el cotxe comença a avançar lentament.

La sirena calla. L'aire torna a quedar quiet dins del cotxe. Deixa enrere restaurants i botigues de roba i supermercats que fa dècades que veu però on no ha entrat mai. Als aparadors hi ha rètols que diuen «Obert», uns fils de banderetes multicolors espeteguen al vent sobre un concessionari Cadillac. A través del retrovisor observava com tot plegat es va fent petit.